

[Svend Auken]

Ved aftalen om uddannelses- og arbejdstilbud sidste år og ved praktikpladsaftalen her i efteråret med den nuværende regering sikrede vi to vigtige skridt henimod opnåelse af det, der er vores målsætning, nemlig at få folk væk fra passiv understøttelse, dagpenge og kontanthjælp og over til uddannelse og arbejde, give en mening i deres tilværelse, hvor de har noget at stå op til om morgenen, der har betydning for dem selv og samfundet.

Hver gang der har været mulighed for positive løsninger, har vi sagt ja. Men hver gang politikken har trukket det danske samfund endnu mere skævt, har vi sagt lige så klart nej. Vi er kommet med mange udspil og oplæg til en anden politik – en anden politik end den, KVR-regeringen fører.

Kritikken af den kortsynede og snævre vej, man er slået ind på, er nødvendig, men man må kræve af partierne, at de fremlægger deres visioner. Lad mig blot i den forbindelse nævne tre eksempler på socialdemokratiske forslag.

For det første fremlagde vi for et år siden en meget omfattende handlingsplan for en dybtgående strukturændring i dansk erhvervsliv med vægt på samarbejde, med vægt på øget forskning, teknologisk fornyelse og en langt mere aktiv international strategi.

For det andet må jeg nævne udspillet om en ungdomskontrakt eller en ungdomsgarantiordning, der giver alle unge mulighed for uddannelse eller arbejde. Vi så helst, at man helt lukkede bistandskontorerne og a-kasserne for unge under 25 år og så til gengæld åbnede dørene for uddannelse og arbejde til alle unge under 25 år. Jeg tror såmænd ikke engang, det koster flere penge, men gevinsten menneskeligt og samfundsmæssigt er enorm.

Endelig vores oplæg Gang i 90'erne, hvor vi prøvede ikke at give en række dækningsløse gaver, men hvor vi prøvede at anskueliggøre, hvilke krav der egentlig vil blive stillet til det danske folk, til os alle sammen, hvis vi på samme tid skal have udlandsgælden ned og få arbejdsløsheden ned med 100.000 inden 1995.

Vi har udmøntet dette oplæg Gang i 90'erne i fire konkrete forslag til folketingsbeslutning, og vi står ved disse fire forslag. Vi har ikke som statsministeren, der lovede århundredets plan og Danmarkshistoriens største oplæg, der også blev Danmarkshistoriens kortvarigste oplæg, ladet det falde. Vi fastholder Gang i 90'erne. Vi

har vist i disse fire forslag, hvad der skal til. For det første må jeg nævne en retfærdig indkomstudvikling. Det er nødvendigt med en aftalt indkomspolitik, men den skal omfatte alle grupper, og man skal sikre købekraften for almindelige familier. Indkomspolitik under en højkonjunktur kan ikke gennemføres, hvis almindelige arbejderes og funktionærers og tjenestemænds levestandard reduceres, mens andre grupper øger deres levestandard ganske betydeligt.

Der er en sammenhæng mellem, hvad der er nødvendigt, og hvad folk opfatter som retfærdigt, som er helt afgørende. Kun ad den vej kan man sikre, at vores omkostningsudvikling ligger i underkanten af udlandets.

For det andet foreslår vi en massiv indsats med uddannelse og job til de ledige. Vi har peget på 30.000 flere uddannelsespladser om året i modsætning til regeringen, der skærer ned på arbejdsmarkedsuddannelserne.

For det tredje peger vi på behovet for øget opsparing i samfundet. Fælles opsparing til pensionsformål er nødvendig af tre grunde: for at sikre tryghed og ligestilling i alderdommen, for at sikre økonomisk dækning for de nødvendige investeringer og for at udbrede ejendomsretten til vores produktion til hele det danske folk.

For det fjerde har vi foreslået, at man sænker trækprocenterne dramatisk for såvel personer og familier som for virksomhederne. Vi har vist, hvordan det kan gøres uden at skære ned, uden at skabe nye uretfærdige skel gennem en indførelse af en skat på al bruttoindtægt. Det vil sige, at man beskatter den indtægt, som folk har, uden at tage hensyn til deres fradrag. Ad den vej kan vi få trækprocenterne meget betydeligt ned.

Vi er overbevist om, at hvis man kombinerer en retfærdig indkomstudvikling, uddannelse og arbejde til folk, hvis man får en fælles pensionsopsparing, og hvis man får lavere trækprocenter både for personer og virksomheder, har man alle tiders chance for at forny vores velfærdssamfund og alle tiders grundlag for virksomhederne til at klare sig i den internationale konkurrence.

Som jeg sagde det før, er den nødvendige politik også den retfærdige politik. Vi tror på, at befolkningen vil være med til at gøre en indsats for at få vendt den negative udvikling, hvis vel at mærke mennesker er overbevist om, at den politik, der føres, virker, og at den er retfærdig.